

31. 5. 2026 – Milujte své nepřátele

1. čtení: Mt 5, 43-48

Píseň: S289 – Řekni, v co doufá srdce tvý

Základ kázání: 2Sam 8

Kázání: Milí shromáždění,

je mnoho důvodů, proč lidé vedou války. Útočné války pro zisk území. Pro získání práce poražených. Pro loupení věcí i otroků – pro život na úkor ostatních. Pro podporu spojenců. Z důvodů rasových, národnostních i šíření náboženství. Jindy z pouhé pomstychtivosti. Nebo pro vyřízení osobních účtů – tak už kdysi Menelaos kvůli své ženě Heleně zničil nakonec celou Tróju.

Je snad zřejmé, proč takové války končí znovu a znovu katastrofami. Šíleným utrpením a zlem. Ačkoli na chvíli pro agresora-vítěze mohou vypadat, že se vyplatí. Ale zakrátko musí *znovu* do války.

Naopak obranné války se vedou jen z jednoho důvodu: Abychom bránili. Svou zem. Národ. Slabší. Ženy, děti, staré, nemocné, potřebné. Abychom bránili dobro před zlem. Abychom neustupovali zlu.

A kolik bitev a válek vedl David! Obranných i útočných! Ale *žádná* útočná nebyla z výše uvedených důvodů. David *nerozšiřoval* území svého národa. A tak ani „dosahu moci svého božstva“ – podle starověkých představ.

David nevedl žádný z těchto výbojů, aby nakradl práci ostatních. Nebo levnou pracovní sílu v otrocích. Ani aby obohatil sebe, svůj národ, svou skupinu. A dokonce je nevedl ani proto, aby si „udělal jméno“ tím, jaký dobrý byl generál a bojovník. Ačkoli obojí byla už dávno osvědčená pravda.

Protože i uprostřed tohoto soupisu vítězných tažení, bojů a válek židé tradují, že David si sice *udělal* jméno (v. 13) – ale tím, že zasvětil vše zlaté a stříbrné a měděné *Hospodinu*. Vše, co tam jakoby „získal“, zasvětil mesiášský král Hospodinu. Tedy *jeho* národ tím nezbohatl. Nemohl tímto bohatstvím nijak disponovat. Tím méně pak král sám.

To je, panečku, „desátek!“ Kam se na takový „státek“ – protože nešlo o desetinu, ale sto procent – hrabe evangelický salár, pětiprocentní! Všechno to, pro co David bojoval a riskoval život, cedil pot a krev – *všechno* to odevzdal, zasvětil Hospodinu.

Jak podivný je mesiáš. Mesiášský král. Dvojnásob poté, co mu právě tento Hospodin *zakázal* postavit mu chrám. A David za to Boha *odměnil* – za *odmítnutí* Davidova tak zbožného přání!

To si opět vůbec nedovedeme představit. Takřka všichni lidé bez výjimky reagují na odmítnutí stejně – zle, ošklivě, zklamaneč. Mesiáš na odmítnutí dokonce *svým Bohem* odpověděl obětováním, zasvěcení darů. Pro jejichž získání riskoval život svůj i bližních.

Už to by skoro mohlo stačit pro zdůvodnění tolika bojů a válek v krátkém sledu. Ale pravý důvod byl jiný – nakonec když Hospodin nepotřebuje dům, nepotřebuje ani zlaté, stříbrné nebo měděné předměty. Byť by byly sebekrásnější. Byť by se jimi dodnes lidé holedbali a ověšovali.

Všechny ty podmaněné (!) národy byly totiž po staletí nepřáteli Božího lidu. Na Israelce po staletí útočili, zabíjeli je, okrádali, odváděli do otroctví. A většina z nich se klaněla tak příšerným božstvům, mezi které patřil např. Kémoš nebo Moloch. Tedy božstva, jimž tyto národy upalovaly zaživa své děti. *Nejsou* si všechny kultury rovné. *Nejsou* si všechna náboženství rovna. Ani náhodou.

Až bychom v tom případě čekali, že *takové* národy a náboženství tedy David *vyvraždí*. Vždyť Starý Zákon je *prý* tak strašně krutý – na rozdíl od Nového! Vždyť tyto pronárody se opakovaně pokoušely vyvraždit, zničit Israelce. Dodnes. Dodnes jsou státy, které mají ve své ústavě *likvidaci* státu Israel a jeho obyvatel.

A tak usilují také o vymýcení biblických náboženství. To dělají celé dějiny všechno přirozené náboženství. Ale také islám. O důvod víc *takové zlikvidovat* – když konečně, za mesiášského Davida, můžeme!

A zase nic. Zase jednájí ti, kteří se oddali biblickému Bohu, *jinak*. Jednájí divně, podivně, svatě. I ve válkách a bitvách a bojích. U Davida by to překvapovat nemělo – jak se choval, když mohl *opakovaně* zabít Saula, který se tolikrát pokusil Davida zavraždit?

Tak Ježíš *nebyl* první, kdo přišel s láskou k nepřátelům – ani slovem, ani činem. A my dobře víme, že ani mesiášský David *nebyl* první. Sám v tom následoval víru a život a činy *Mojžíše* – největšího z proroků. Ale ani *Mojžíš* v tom *nebyl* první. Následoval v tom víru a život a činy *Abrahama*. Který zachránil i sodomské a gomorské. A pak se za jejich záchranu *ještě znovu* přimlouval. *Proti* Boží vůli.

Protože už Abraham v tom následoval Boží příklad. Který pracuje pro spásu *všech*. Každého. Božím přáním *není* smrt hříšníka – ale jeho

obrácení a záchrana (Tit 2, 11; 1Tim 2, 3-4; Ez 33, 11!). A kolikrát to samé říkal také proto ve své době žid Ježíš?

Vždyť i v nakládání s poraženými se David choval na svou dobu směšně „humanisticky“ a moderněji než my. Vždyť dodneška je i pro nás „humanismus“ byt' Desatera *nedosažitelnou maximou*. Náš dojem nějaké „krutosti“ Starého Zákona je takřka kompletně pomýlený a nepodložený – pokud nepopisuje jednání *ostatních* národů dané doby. Boží lid se takřka (!) bez výjimky choval nepřijatelně, směšně *humanisticky*. Laskavě.

Zato jak krutý je Bůh Zákona Nového – obětoval svého jediného Syna. Strašlivým mučením, týráním, bičováním, posměchem, pliváním, ponižováním, ukřižováním. Aby zachránil i masové vrahy, pedofily, lhářky, podvodnice, magory a psychopatky... A Nový Zákon máme za ten, kde je Bůh laskavý a hodný? Vždyť mnohem *humánnější* popravu Abrahamova syna Izáka Hospodin *zakázal*. Ale v Novém zákoně toho hodného Ježíška nechal krutě umučit, a pak umírat hodiny na kříži. Pro záchranu i těch *nejhorších*.

Tak i David si i Pelištejce „jen“ podrobil. A zbavil vlády. Z Moábců usmrtil jen část bojovníků – z největších uctívačů Kémoše a Molocha, tak hrozných, že Israelcům bylo *zakázáno* s nimi uzavírat byt' smlouvy. Ale i z bojovníků *nechal* třetinu na živu. Jízdu nepřátel také pouze ochromil – a jen část. To by nikdo v opačné situaci neudělal. A už vůbec ne Božímu lidu. Ani tehdy. Ani dnes: Ponechat naživu ty, kteří se tolikrát pokusili zabít nás. Naše přátele, rodiče, ženy, děti, staré. Po staletí.

A proto David vystavěl na jejich územích výsostná znamení *Hospodinu*. Ne chrámy, kostely, ašramy, synagogy, modlitebny, mešity. Výsostná znamení. Ačkoli tamní obyvatelé přímo ani nepřímou *nenutil* se jim klanět. Ani přijmout Davidovo náboženství. Ačkoli bylo a je očividně *lepší* než ta jejich – vždyť ta jejich klidně žila na úkor nejslabších členů i své společnosti. S radostí a vírou v takovou záchranu je i zabíjela – děti (jak moderní!). I upálením *zaživa*.

Protože tak jiný, tak *svatý* je Hospodin Bůh. Každého zve ke spáse. Každý je zván činit pokání – obrátit se. Opustit *všechno ostatní*, čemu otročíme a sloužíme a zasvěcujeme se. Až strašidelně podobně Moábcům a Pelištejcům starověku. A místo toho se obrátit k *takovému* Bohu. Který miloval své nepřátele už před tisíci lety. Který i své nepřátele a odmítače *chce* zachránit. A jeho věrní podle toho jednali také již před tisíci lety.

To je velký kus evangelia, které máme zvěstovat bližním. Jen dávno před literárním žánrem evangelií. Jak nápadná svatost, odlišnost, podivnost Hospodina od všech ostatních božstev! Copak si záchranu svých nepřátel a jejich obrácení přeje ekonomika, socialismus, kapitalismus, feudální systém, republika, demokracie, slunce, hvězdy, měsíc, počasí a další božstva? Vždyť tolik *sborů* a „křesťanských“ církví si to nepřeje – a rozhodně podle této základní Boží vůle *nejedná*. Tolik „křesťanů!“

Tak by neměl překvapit ani závěr dnešního oddílu. Na první pohled opět banální – asi jako královské války. Ale protože nejde o ledajakého krále, ale mesiášského, tak i jeho boje byly podivné, zvláštní. Zejména výsledkem a cílem.

Tak i ty informace posledních vět nejsou *vůbec* jen tak. Nejde o banální výčet nějakých králových kamarádíčků ve vládě. Naopak už od prvního jména slyšíme podivné: Jóab opakovaně *nesouhlasil* s Davidem. Dokonce *zavraždil* Davidova spojence, když měla skončit občanská válka v Božím lidu. A *zůstal* vrchním velitelem? Vždyť *nesouhlasil* s Davidem bude dál!

Davidovi synové byli dokonce kněžími. To si dnes opět nedovedeme představit. Kdo v ČCE *chce*, aby jeho děti byli faráři této církve? A to „jsme na tom“ v lidských očích o poznání lépe, než např. římskokatoličtí kněží!

Ale nejzajímavější je, kdo byl v Davidově osobní gardě. Jejím velitelem byl totiž onen Benajáš. A s ním zmínění Keretejci a Peletejci. Tedy *ne* Israelci – ty David v osobní gardě *neměl!* Zato tam měl Keretejce – Krétany. A ze stejné oblasti do israelské oblasti přišedší Peletejce. Totiž...

... Pelištejce! Mesiášský král David měl osobní gardu složenou *také* z Pelištejců. *Těch* nepřátelských Pelištejců, jejichž stejnojmenní potomci je dodneška bombardují raketami. Opět dodneška nepředstavitelné. Zato Israelce neměl David v osobní stráž *žádného*.

I takový je Bůh. A tak jeho věrní, zasvěcení, posvěcení, svatí. Tak jeho mesiášové. Že zachraňují i své nepřátele. Činí i ze svých nepřátel a nepřátel *svého Boha své přátele*. Svěřují jim ochranu svého života. *Taková* je Hospodinova spása, Boží království, *už* v tomto světě!

Amen

Píseň: EZ192 – Dobře staví, kdo zná a ví